



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 68/06-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. mája 2006 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť O. G., mal. V. G. a mal. S. G., všetci bytom D., právne zastúpených advokátom JUDr. R. Ž., K., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice - okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 9 P 324/02 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice - okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 9 P 324/02 p o r u š i l základné právo O. G., mal. V. G. a mal. S. G. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Košice - okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 9 P 324/02 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

3. Mal. V. G. a mal. S. G. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume každému po 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré im je Okresný súd Košice - okolie p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O. G. n e p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie.

4. O. G., mal. V. G. a mal. S. G. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 9 302 Sk (slovom deväťtisíc tristodva slovenských korún), ktorú je Okresný súd Košice - okolie povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. R. Ž., K., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 8. marca 2006 č. k. I. ÚS 68/06-10 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť O. G. (ďalej len „sťažovateľka“), mal. V. G. a mal. S. G. (ďalej spolu len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice - okolie (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 P 324/02.

Z obsahu predloženej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka 10. októbra 2003 podala okresnému súdu žalobu o zvýšenie výživného na maloleté deti a to V., a S. Podľa

sťažovateľky okresný súd koná v ich veci so zbytočnými priet'ahmi, čím sa predlžuje stav ich právnej neistoty.

Sťažovatelia na základe uvedených skutočností navrhujú ústavnému súdu vysloviť porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázať okresnému súdu, aby v označenom konaní konal bez zbytočných priet'ahov, priznať im primerané finančné zadost'učinenie každému po 50 000 Sk a trovy právneho zastúpenia.

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za okresný súd jeho predseda JUDr. J. P. listom sp. zn. Spr. V 162/2006 z 18. apríla 2006 a listom z 2. mája 2006 a právny zástupca sťažovateľov listom zo 4. mája 2006.

Okresný súd vo svojom vyjadrení z 18. apríla 2006 uviedol prehľad procesných úkonov a dodal: *„Vzhľadom na uvedené skutočnosti máme za to, že vo veci sa plynulo koná a to i vzhľadom na mesačný nápad prejednávajúcej sudkyne (...).“*

Listom z 2. mája 2006 predseda okresného súdu oznámil, že netrvá na ústnom pojednávaní.

Právny zástupca vo svojom stanovisku k vyjadreniu okresného súdu zopakoval stanovisko obsiahnuté v sťažnosti a uviedol: *„(...) súhlasím s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania.“*

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Jej prerokovanie na

ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 9 P 324/02:

- 10. október 2002 – sťažovateľka podala na okresnom súde návrh na zvýšenie výživného na maloleté deti V. G. a S. G. (ďalej len „maloleté deti“);
- 19. november 2002 – okresný súd ustanovil maloletým deťom za opatrovníka Okresný úrad K. (ďalej len „okresný úrad“ alebo „opatrovník“);
- 20. november 2002 – okresný súd požiadal okresný úrad o prešetrenie rodinných pomerov maloletých, Obecný úrad D. (ďalej len „obecný úrad“) o zaslanie charakteristiky sťažovateľky a Okresný úrad práce K. o zaslanie údajov o L. G. (ďalej len „otec maloletých“);
- 22. november 2002 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 9. december 2002;
- 6. december 2002 – okresný súd dostal odpoveď obecného úradu (otec maloletých bol odhlásený z adresy D. 20. mája 2002);
- 9. december 2002 – pojednávanie bolo pre neprítomnosť otca maloletých odročené na neurčito za účelom vypočutia otca maloletých dožiadaným Okresným súdom Zvolen (ďalej len „dožiadaný súd“);
- 9. december 2002 – okresný súd dostal odpoveď Okresného úradu práce K. o tom, kedy bol otec maloletých vedený v evidencii nezamestnaných a kedy poberal dávky v hmotnej núdzi;
- 16. december 2002 – okresný súd dostal správu o rodinných pomeroch sťažovateľky z okresného úradu,

- 7. január 2003 – okresný súd požiadal dožiadaný súd o vypočutie otca maloletých,
- 5. február 2003 – dožiadaný súd predložil okresnému súdu dožiadanie po vybavení,
- 10. február 2003 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 24. február 2003,
- 20. február 2003 – otec maloletých (L. S.) predložil okresnému súdu vyjadrenie k návrhu, kde uviedol: „(...) *Matka mal. detí vo svojom návrhu ma postavila do takého svetla, že nevie ako sa menujem a kde bývam. Na poštovej poukážke, ktorou zasielam riadne a včas výživné je uvedené moje meno a priezvisko ako aj bydlisko*“;
- 24. február 2003 – pojednávanie bolo z dôvodu neprítomnosti rodičov a opatrovníka odročené na 17. marec 2003;
- 17. marec 2003 – na pojednávaní bola vypočutá sťažovateľka, oboznámila sa výpoveď otca pred dožiadaným súdom a následne bol vyhlásený rozsudok, ktorým okresný súd zvýšil výživné na maloleté deti;
- 29. apríl 2003 – proti predmetnému rozsudku podal odvolanie otec maloletých;
- 14. máj 2003 – okresný súd doručoval odvolanie otca maloletých sťažovateľke;
- 26. máj 2003 – okresný úrad ako opatrovník doručil okresnému súdu vyjadrenie k odvolaniu otca maloletých;
- 30. máj 2003 – okresnému súdu bolo doručené vyjadrenie sťažovateľky k odvolaniu otca maloletých;
- 4. jún 2003 – okresný súd predložil Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) spis na rozhodnutie o odvolaní otca maloletých;
- 28. august 2003 – krajský súd uznesením č. k. 16 Cop 257/03-59 zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie;
- 15. október 2003 – spis bol vrátený okresnému súdu;
- 27. október 2003 – okresný súd doručoval uznesenie krajského súdu účastníkom konania;
- 18. november 2003 – otec maloletých predložil okresnému súdu potvrdenie o svojom príjme;
- 9. február 2004 – okresný súd opätovne doručoval uznesenie krajského súdu matke a zároveň vyzval Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Z. na podanie správy;
- 18. marec 2004 – okresnému súdu bola doručená odpoveď Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Z., ktorou mu nemohol poskytnúť informáciu o voľných pracovných miestach v období rokov 2001– 2002;

- 24. január 2005 – okresný súd požiadal dožiadaný súd o vypočutie otca maloletých, Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny K. o podanie správy o evidencii otca maloletých, Národné rehabilitačné centrum K. (ďalej len „zamestnávateľ otca“) o oznámenie priemerného zárobku otca maloletých a Železničnú nemocnicu s poliklinikou K. (ďalej len „zamestnávateľ sťažovateľky“) o oznámenie priemerného zárobku sťažovateľky;
- 3. február 2005 – okresnému súdu bola doručená odpoveď Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny K., že otec maloletých za obdobie rokov 2002–2003 v evidencii nebol a nie je;
- 14. február 2005 – okresnému súdu bola doručená odpoveď Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Z. o tom, že otec maloletých nepoberá dávku a príspevky v hmotnej núdzi;
- 3. marec 2005 – okresnému súdu bola doručená odpoveď dožiadaného súdu;
- 25. máj 2005 – okresný súd vyzval otca maloletých na zaslanie kúpnych zmlúv ohľadne domu v D. a bytu vo Z., kde t. č. býva;
- 10. jún 2005 – otec maloletých predložil okresnému súdu požadované kúpne zmluvy;
- 14. september 2005 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 17. október 2005 a požiadal zamestnávateľa otca a zamestnávateľa sťažovateľky o oznámenie ich priemerného zárobku;
- 12. október 2005 – okresnému súdu bolo predložené ospravedlnenie otca maloletých z neúčasti na nariadenom pojednávaní;
- 17. október 2005 – pojednávanie, na ktorom bola vypočutá sťažovateľka, bolo odročené na neurčito za účelom vyžiadania správy od Katastrálneho úradu B., Správa katastra Z. (ďalej len „katastrálny úrad“);
- 18. október 2005 – okresný súd urgoval podanie správy od zamestnávateľa sťažovateľky a požiadal katastrálny úrad o podanie správy, či otec maloletých je vlastníkom nehnuteľností v k. ú. K. a Z.;
- 12. január 2006 – okresný súd požiadal dožiadaný súd o vypočutie otca maloletých;
- 4. apríl 2006 – okresný súd urgoval dožiadaný súd o podanie správy.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 9 P 324/02 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci ústavný súd je toho názoru, že doterajšia dĺžka napadnutého konania napriek nutnosti zisťovania skutkového stavu veci dožiadaným súdom nebola závislá len od zložitosti veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že na celkovej dĺžke konania má sťažovateľka určitý podiel; svojím konaním prispela k doterajšej dĺžke konania.

Sťažovateľka podala návrh proti otcovi maloletých, v ktorom ho označila ako L. G., pričom tento sa volá L. S., okresnému súdu neoznámila bydlisko otca maloletých detí, napriek tomu, že jej táto skutočnosť bola známa, pretože na poštových poukázkach, ktorými otec zasielal výživné maloletým, uvádzal svoje meno aj bydlisko. Okrem toho sa stalo, že sa nedostavila na pojednávanie (24. februára 2003), svoju neúčast' ani neospravedlnila a v odbernej lehote si nevyzdvihla okresným súdom doručované uznesenie krajského súdu, ktoré jej bolo potrebné opätovne doručovať.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné prietahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého konania bolo rozhodovanie o zvýšení výživného na maloleté deti, t. j. vec, ktorej povaha (spor o existenciu nárokov, ktoré môžu byť zdrojom príjmov maloletých sťažovateľov) si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

Treba uviesť, že okresný súd bol v posudzovanej veci aj nečinný, a to v období od 18. marca 2004 do 24. januára 2005, t. j. viac ako desať mesiacov a okrem toho jeho postup nevykazoval vždy znaky plynulého a efektívneho konania, jeho úkony nesmerovali vždy k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa najmä maloletí sťažovatelia nachádzajú, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Tieto nedostatky plynulosti konania by však (samy osebe) nemuseli znamenať porušenie základného práva sťažovateľov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ale kvalitu porušenia tohto základného práva nadobudli najmä vzhľadom na ustanovenie čl. 6 ods. 1 dohovoru v kontexte celkovej, viac ako 3 a polročnej dĺžky konania. Pokiaľ predseda súdu poukázal na „*mesačný nápad prejednávajúcej sudkyne*“, ako na objektívnu skutočnosť, pre ktorú konanie dosiaľ nemohlo byť ukončené, v tejto súvislosti už ústavný súd opakovane vyslovil (pozri napr. I. ÚS 23/03 a v ňom cit. predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí – a teda vykonanie spravodlivosti – bez zbytočných

priet'ahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkom súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobu obmedzené personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľov na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a ich práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľom ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovatelia sa domáhali priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume každému po 50 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je pre sťažovateľov mal. V. G. a mal. S. G. dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať im aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia ich práv, určil obom v sume po 20 000 Sk.

Ústavný súd vzhľadom na podiel sťažovateľky na celkovej dĺžke konania (viď čl. III bod 2 tohto nálezu) nepriznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľom do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľom (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania z dôvodu ich právneho zastúpenia.

Právny zástupca sťažovateľov si uplatnil a vyúčtoval trovy za právne zastúpenie v celkovej sume 9 302 Sk.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 13 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. (ďalej len „vyhláška“).

Za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2005 (prevzatie a príprava veci a podanie sťažnosti ústavnému súdu) patrí jednému sťažovateľovi odmena (po krátení o 20 % podľa § 13 ods. 3 vyhlášky) spolu s režijným paušálom v sume 2 147 Sk a trom sťažovateľom odmena v sume 6 441 Sk. Za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2006 (stanovisko k vyjadreniu okresného súdu zo 4. mája 2006) patrí jednému sťažovateľovi odmena (po krátení o 20 %) spolu s režijným paušálom patrí jednému sťažovateľovi odmena v sume 2 344 Sk a trom sťažovateľom odmena v sume 7 032 Sk. Za právne zastúpenie sťažovateľov v konaní pred ústavným súdom tak vznikol sťažovateľom nárok na náhradu trov v sume 13 473 Sk.

Vzhľadom na to, že právny zástupca si uplatnil náhradu trov v sume 9 302 Sk, ústavný súd priznal sťažovateľom náhradu trov v požadovanej výške tak, ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2006